

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**DN. DVRANDI|| à Sancto Portiano, in Senten=||tias
Theologicas Petri Lombardi|| Commentariorum libri||
quatuor.||**

Durandus <de Sancto Porciano>

Antverpiæ, 1567

Quæstio quarta. Vtrum circu[n]scriptis proprietatibus personalibus diuinis
possibile esset naturam aliquam assumi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72607](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72607)

sic, imò assumeretur ad tres personalitates, non quæ sunt subiectiue existentes in natura assumpta, & causatæ à personis assumptibus, quia tunc non esset assumptio, cum assumens & assumptum debeant esse vnum secundum suppositum, sed quia ipsæmet personalitates comunicantur naturæ assumptæ vt in ipsis existat.

22. Ad tertium dicendum quod nomine hominis & consimilibus vtendū est sicut sunt ad significandum imposita, hoc autē est secundū ea quæ videmus in creaturis, in quibus videmus regulariter quod suppositum & natura quæ natura est suppositum constituere sibi correspondent secundū vnitatem & pluralitatem. Ita quod non inuenitur pluralitas suppositorum sine pluralitate naturæ, nec pluralitas naturæ sine pluralitate suppositorum, propter quod nisi inueniretur contrarium, impossibile esset inuenire proprium modum loquendi, & ideo si vna persona assumeret plures naturas, vel plures personæ vnā naturā nō posset proprie dici quod ibi essent plures homines, aut quod esset vnus homo, quia pluralitati semper obfisteret vnitatis naturæ vel suppositi, & vnitati obfisteret pluralitas ex parte alterius eorū. Veruntamen ex quo oportet loqui improprie eligendum esset illud quod minus habet de improprietate hoc autē esset fumendo vnitatem, vel pluralitatem secundum naturam assumptam, ita quod si vna persona assumeret plures humanitates dicerentur plures homines, & si plures assumerent vnā dicerentur vnus homo.

23. Cuius ratio est, quia secus est de nominibus substantiuis, & de adiectiuis, quia adiectiua cum significant in tali dependentiā ad suppositū, ideo secundum pluralitatem suppositorū dicuntur pluraliter, etiā si forma importata per ea sit vna numero, sicut dicimus quod Pater & Filius sunt spirantes spiritum sanctum, quauis virtus spirantia & actus spirandi sint vnum numero in patre & filio. Nomina vero substantiua cum nō sic significant dependentē dicuntur pluraliter vel singulariter secundum conditionē formæ, vel naturæ per ea importata, sicut dicimus quod Pater & Filius & Spiritus sanctus sunt vnus Deus. Cum igitur nomen hominis sit substantiuum debet prædicari singulariter vel pluraliter de his de quibus dicitur secundum vnitatem vel pluralitatem formæ importatæ nomine hominis, & non secundum vnitatem, vel pluralitatem suppositi. Istud tamen non est sine aliqua improprietate, vt dictum est.

QUESTIO QVARTA.

Vtrum possibile sit aliquam naturam assumi circumscriptis proprietatibus personalibus.

Thom. 1. p. q. 3. ar. 3.

Quæritur, vtrum circumscriptis proprietatibus personalibus à diuinis possibile esset naturam aliquam assumi. Et videtur quod nō, quia ex assumptæ & assumpti sit vnum: sed istud nullo modo posset esse circumscriptis proprietatibus personalibus à diuinis, quare, &c. Minor probatur quod si posset fieri vnum, aut fieret vnum secundum naturā, aut secundum suppositum, non vnum secundum naturam, quia natura diuina & natura humana nō possunt fieri vna natura, nec aliquis hoc potest, nec vnum secundum suppositum, quia vbi natura & suppositum sunt idem penitus secundum rem non potest fieri ex aliquibus vnum secundum suppositum quin fiat vnum secundum naturā. Sed circumscriptis proprietatibus relatiuis idem esset penitus in deo natura & suppositum, ergo nō posset fieri ex natura assumpta & deo assumente vnum secundum suppositū, nisi fieret vnum secundum naturam, sed illud impossibile est, ergo & istud, quare &c.

2. Item si fieret vnum secundum suppositū, aut hoc esset secundū suppositum creatū, aut secundum suppositū increatum, nō secundū suppositum creatū, quia tunc oportet quod natura diuina amitteret propriam subsistentiā, quod est impossibile, nec secundū suppositum increatū, quia secundū hypothesin nullū suppositū esset in diuinis: suppositum enim dicitur quasi sub alio positum, quod contingit tripliciter, vno modo sicut particulare est sub vniuersali, & tale suppositū est solū in illis in quibus inueniuntur genus & species (vt dicit Auc. in met. sua) quod nō cōpetit diuinis. Alio modo sicut subiectū supponitur accidentibus, quod etiā deo nō cōuenit, quia in ipso nullū est accidēs. Tertio modo sicut in comunicabile sub comunicabili, sicut dicitur

Quæstio IIII.

273

mus in diuinis supposita relatiua & incommunicabilia esse sub essentia comunicabili, sed istud nō esse in diuinis circumscriptis proprietatibus relatiuis, ergo nullo modo esset ibi suppositū, quare nec assumptio ad vnitatem suppositi.

3. IN contrarium arguitur, quia manente eadē potentia ex parte dei & eadē obedientia ex parte creaturæ maneret idē effectus possibilis, sed circumscriptis proprietatibus relatiuis adhuc remaneret eadē potentia ex parte dei, quia potentia est de absolutis, & eadem obedientia ex parte creaturæ, eo quod circa creaturā nihil ponitur esse mutatum, ergo sicut nunc est possibilis assumptio, ita & tunc.

4. RESPONSIO. Circa quæstionē istā aduertendū est quod ipsa potest habere duplicē intellectū. Primus est quod fieret circumscriptio proprietatū relatiuarū nō quidē à diuinis, sed ab assumptione vel incarnatione sub hoc sensu, vtrum in supposito diuino, licet relato possit vniri humana natura cū diuina & non cū proprietate relatiua. Secundus intellectus est quod fieret circumscriptio proprietatū relatiuarū nō solū ab incarnatione, sed totaliter à diuinis. Et iuxta vtrumque intellectum oportet tractare quæstionem.

5. Quæritur ad primū intellectum quæstionis dicendū quod natura humana posset vniri cū diuina in eodē supposito relato quæritur ad existentiam dato quod non vniretur cū proprietate relatiua quantum ad personā seu quantum ad vnitatem personalem, quod patet sic, si nō posset fieri vnio naturæ humanæ cū diuina in supposito diuino, licet relato, quantum ad existentiam, nisi fieret vnio eiusdē naturæ cū proprietate relatiua quoad personam hoc nō esset nisi quia vnio naturarū secundū existentiam supponeret vnionē secundū esse personale, aut quia vnionē secundū existentiam, necessario cōcomitaretur vel sequeretur vnio secundum personā vel secundū esse personale, sed neutrum istorū est vt probatur, ergo natura humana posset vniri diuinæ in supposito relato quantum ad existentiam dato quod non vniretur proprietati relatiuæ quantum ad personā. Maior patet, quia si vna vnio nō supponit aliam nec necessario concomitatur vel sequitur, tunc vna potest esse sine alia. Minor probatur quantum ad oēs eius articulos, quod enim vnio naturæ creatæ & diuinæ in eodē supposito secundū existentiam nō supponat tantū priorē vnionē quæ est secundū proprietatem relatiuā iam patet ex dictis in 2. quæst. Quod autē vnionē naturæ humanæ cū diuina quantum ad existentiam nō necessario cōcomitetur vel sequatur vnio eiusdē naturæ cū proprietate relatiua quoad personā patet, quia ista cōcomitatio, vel cōsequentia necessaria nō esset nisi ex habitudine essentia diuinæ ad proprietatē relatiuā, quia natura humana secundū se nullā habitudinē necessariā habet ad hoc quod vniretur proprietati relatiuæ, & ideo si sit ibi aliqua necessitas illa cōsurgit ex habitudine naturæ diuinæ ad proprietatē relatiuā, vt quia natura humana vnita est diuinæ quæ necessariā habet habitudinē ad proprietatē relatiuā per cōsequens vniretur necessario alicui proprietati relatiuæ. Sed istud nō potest dici, quia essentia diuina nō solum habet necessariā habitudinē ad proprietatē relatiuā sed ad oēs, si ergo propter necessariā habitudinē naturæ diuinæ cū proprietate relatiua ad vnionem naturæ humanæ cū essentia diuina secundū existentiam sequeretur necessario vnio eiusdē cū proprietate relatiua quoad personā, sequeretur quod non posset fieri vnio naturæ creatæ cum diuina secundū existentiam quin fieret vnio eiusdē cum qualibet proprietate relatiua quoad personam, quia essentia diuina ad quamlibet habet necessariā habitudinē & nō ad alterā solū: ita vnū suppositū relatum nō posset assumere sine alio, quod est erroneū. Relinquitur ergo quod in supposito diuino licet relato, possit fieri vnio naturæ humanæ cū diuina secundū existentiam, dato quod non fieret cum proprietate relatiua quoad personam, sed tunc certē talis vnio nō plus fieret in vno supposito quod in alio, sed æqualiter in omnibus, quia esset solū secundum existentiam, quod est omnibus commune & nō secundum aliquid proprium & personale.

6. Sed contra hoc possit aliquis sic obicere, ex vnione naturæ humanæ cū diuina secundum existentiam, sequitur quod potest dici quod homo sit deus, & deus homo, sed si deus est homo, ergo vel pater, vel filius, vel spir. sanct. vel oēs simul, quicquid enim reale cōuenit termino cōmuni: conuenit alicui supposito, sicut patet de hoie respectu Sortis

& Platonis, si ergo ex unione naturæ diuinæ cum humana, verum est dicere quod Deus est homo, ergo vel pater, vel filius, vel spiritus sanctus, vel omnes simul, cum per solam unionem naturæ cum natura non fiat unio in persona, sequitur quod scilicet ad illam unionem necessario sequatur alia unio in persona, quod est contra dicta.

7 Et dicendum quod licet esset verum dicere Deus est homo non tamen sequitur, ergo Pater, vel Filius, vel Spiritus sanctus, nisi cum hac reduplicatione (scilicet in quantum Deus) quod posset cōcedi, dummodo sanè intelligeretur. Quod enim ad deitatem pertinet, totum esset carni unitū, sicut & Damascenus dicit quod perfecta diuinitas incarnata fuit. Non esset tamen extendenda locutio, ut sine additione diceretur Pater est incarnatus, vel Filius, vel Spiritus sanctus, quia his nominibus formaliter importatur id quod ad relationem pertinet, cui nondum facta est unio, propter quod doctores has locutiones non consueverunt recipere, quamuis cum prædicta reduplicatione rolerari possit sanè intelligendo.

8 Nec est simile de Deo respectu Patris, & Filii, & Spiritus sancti, & de homine respectu Sortis & Platonis, & aliorum hominum, quia natura humana non est vna numero in se, & in suis suppositis, sed est solum vna secundum rationem, & plures secundum rem, & ideo nihil reale potest ei cōpetere nisi ratione realitatis alicuius sui suppositi, & ideo necessario sequitur homo currit, ergo Sortes vel Plato vel alius alius, sed natura diuina est vna numero in tribus suppositis diuinis, & supposita diuina constituuntur formaliter non per essentiam cōmunem, sed per proprietates relatiuas, & ideo aliquid reale potest cōpetere essentiae vel nomini essentiali secundum se, quod non cōpetit suppositis relatis secundum suam formalem rationem. Et ideo non necessario sequeretur Deus est homo, ergo Pater in quantum Pater est homo, vel Filius in quantum Filius est homo, vel spiritus sanctus in quantum spiritus sanctus.

9 Et sic patet primum, scilicet quod natura humana potest uniri cum diuina quoad existentiam, quamuis non vnatur cum proprietate relatiua quoad personam. Dico autem quod ad personam, quia in quantum proprietates fundatur in essentia, impossibile est aliquid uniri essentiae, quin vnatur proprietati relatiuæ mediante essentia, sed hæc unio non terminatur ad vnum secundum esse personale, sed solum secundum esse existentie quod est omnibus cōmune. Ad vnitatem autem personalem requiritur propria unio naturæ assumptæ cum proprietate relatiua secundum seipsam, & non solum secundum essentiam.

10 Si autem questio intelligatur secundo modo, scilicet quod fiat circumscriptio proprietati personali non solum ab incarnatione, sed etiam a diuinis. Ad hoc potest intelligi dupliciter. Vno modo quod circumscribatur a diuinis omnis personalitas. Alio modo quod circumscribatur a diuinis omnis personalitas relatiua qualis ponitur secundum fidem, remaneat tamen personalitas absoluta, id est, natura diuina per se, & in se subsistens, sicut intelligunt Iudei, aut Gentiles. Primo dicendum est quod circumscripta a diuinis omni personalitate assumptio non est possibilis: cuius ratio est, quia vbi non est possibile dare aliquid subsistens non est possibile dare aliquid assumens, sed circumscripta omni personalitate a diuinis, nihil esset subsistens in diuinis, ergo nec assumens. Maior patet, quia assumptum non existit in se, sed in assumente. Si autem assumens non subsisteret in se, sed in alio, vel esset deuenire ad aliquid per se subsistens, vel esset processus in infinitum, sic ut vnum esset in alio, & illud in alio, & sic semper, quod est incōueniens: necesse est ergo deuenire ad aliquid per se subsistens, illud autem proprie dicitur assumens quasi ad se sumens, quia sua existentia terminaret aliorum in existentiam, alia verò non dicerentur assumenda quia non ad se sumerent, quia non terminaret aliorum dependentiam, & sic patet maior. Minor probatur, quia omne quod subsistit habet rationem suppositi, quod verò subsistit in natura intellectuali habet rationem persone, persona enim dicitur suppositum in natura intellectuali, si ergo a diuinis circumscriberet omnis personalitas per cōsequens tolleretur omne subsistens, & hæc fuit minor.

11 Si verò circumscribatur a diuinis solum personalitas relatiua qualis ponitur secundum fidem, remaneat tamen personalitas absoluta qualem intelligunt Iudei, aut Gen-

tiles, sic dicendum est quod adhuc possibilis esset assumptio, quod patet tripliciter.

12 Primo, quia remanente illo subsistere quod sufficit ad assumptionem remaneret possibilitas assumptionis, sed circumscripta personalitate relatiua & remanente personalitate absoluta adhuc remanet subsistere quod sufficit ad hoc quod aliquid sit assumens, ergo remanet possibilitas assumptionis. Maior patet, sed minor probatur: quia subsistere absolute & infinitè est prima & sufficiens substantiandi omnem aliam naturam quoad existentiam, ut patuit supra, tale autem subsistere maneret manente supposito absoluto, quia ratio subsistendi, & ratio infiniti sunt de absolutis, quare &c.

13 Secundo, quia non minus cōpeteret tali supposito absoluto posse assumere aliquam naturam quæ nunc competat supposito relato ratione solius essentiae: nam essentia esset in illo supposito, sed nunc posset competere supposito relato quod ratione solius essentiae assumeret & non ratione relationis (ut probatum est in primo articulo questionis) ergo illi supposito absoluto posset competere quæ aliquam naturam assumeret.

14 Tertio, quia sicut se habet accidens ad subiectum naturaliter, sic aliquo modo se habet natura assumptibilis ad suppositum diuinum supernaturaliter, ipsa enim aliquo modo degenerat in accidens secundum doctores, quia aduenit enim enti in actu, sed subsistentia subiecti absolute est sufficiens ratio terminandi naturaliter dependentiam accidentis, ergo subsistentia suppositi absolute diuini (si poneretur) esset sufficiens ratio terminandi supernaturaliter dependentiam naturæ assumptibilis.

15 Ad primum argumentum dicendum quod ex natura assumpta & supposito assumente fieret vnum secundum suppositum, & cā probatur quod non, quia ibi suppositum & natura sunt penitus idem secundum rem non possunt aliqua fieri vnum secundum suppositum quin fiant vnum secundum naturam. Dicendum quod falsum est. Ad cuius intellectum sciendum est quod vbi suppositum constitueretur per solam naturam, sicut fieret in diuinis circumscriptis relationibus, licet suppositum & natura essent idè simpliciter intrinsece, tamen suppositum connotaret aliquid quod non connotaret natura: natura enim nihil connotat extrinsece, nec affirmatiue, nec negatiue, sed præcise dicit rei essentia: suppositum verò præter essentiam connotat affirmatiue existere in se, & per se, & non existere in alio, sicut enim essentia respicit esse cum determinatione quæ est in se, & per se, & sine hoc non inuenitur ratio suppositi, igitur quia essentia vel natura nihil extrinsece cōnotat non dicitur aliqua fieri vnum secundum naturam, nisi sint, vel faciāt vnam naturam simpliciter & absolute, sed quia suppositum dicit naturam connotando habitudinem ad extrinsecum quæ est esse in se, & non in alio sed in quo aliud, ideo oia quæ sic possunt fieri vnum secundum existere, ita quod vnum sit in alio, alterum verò in quo aliud, dicuntur fieri & esse vnum secundum suppositum & non secundum naturam, & sic circumscriptis relationibus a diuinis ex natura assumpta, & supposito assumente fieret vnum secundum suppositum & non secundum naturam, non propter realem diuersitatem suppositi, & naturæ intrinsece loquendo, sed propter habitudinem quam connotat suppositum ultra naturam. Nam & hoc modo oportet dicere de supposito relato, assumens enim & assumptum faciunt vnum secundum suppositum, non autem secundum naturam absolutam, vel relatam, cum tamè suppositum diuinum nihil sit aliud quæ essentia cum relatione.

16 Ad secundum dicendum est quod cum nomen suppositi sit nomen secundæ intentionis, & logicæ, sicut nomen generis & speciei, in quantum suppositum dicitur sub alio positum, ideo suppositum proprie non inuenitur nisi in quibus inuenitur genus & species, quod non est in diuinis. Et ideo nec ponendo relationes in diuinis, nec circumscribendo eas potest proprie dici quod in diuinis sit proprie suppositum absolute vel relatè. Non enim suppositum relatè ex hoc potest proprie dici suppositum, quia positum est sub essentia, sicut incommunicabile sub comunicabili, quia comunicabilitas essentiae diuine respectu relationis est alterius rationis a comunicabilitate illius sub quo proprie dicitur suppositum, quia comunicabilitas illius sub quo proprie

præ dicitur suppositum est comunicabilitas solum secundum rationem & speciem quæ dicitur in uniuersali quod pertinet ad rationem suppositi, prædicatur etiã formaliter de supposito, totum autẽ contrariũ est de essentia diuina respectu diuinarũ personarũ, quia comunicabilitas essentia respectu earũ est vnus in numero & secundum rem essentia etiã nõ dicitur quicquid pertinet ad rationem suppositi diuini, quia nõ relationẽ, nec prædicatur formaliter de persona, quia nõ est formalis prædicatio, pater est essentia, & ideo suppositum propriè dictum nõ est in diuinis. Quid ergo dicemus, qualiter terminabitur vnio nature assumptæ & personæ assumptis ad vnũ suppositũ, si in diuinis nõ inuenitur propriè suppositum? dicendum qd nõ conuenit propriè supposito terminare alterius dependentiã ratione intentionis suppositi, sed propter substantiã sine qua nõ inuenitur suppositũ, & ideo vbi inuenitur ratio per se substantiẽ etiã absq; supposito propriè dicto secundum modum loquendi logicum, potest inueniri ratio assumendi & terminandi dependentiam alterius. Hæc autẽ per se substantia est nunc in supposito relatis, & esset in supposito absoluto circumscriptis omnibus proprietatibus relatis, & ideo vtrubiq; est assumptio possibilis.

QUESTIO QVINTA.

Vtrum natura humana possit subsistere in alio: no supposito creato angelico vel alio.

Caiet. 3. p. q. 1. ad secundum.

QUINTO queritur, vtrum natura humana possit subsistere in alieno supposito creato, puta angelico, vel aliquo alio. Et arguitur quod sic, quia facilius vniuntur media quã extrema, sed in toto vnuerfo suprema natura est natura diuina, infima verò est creatura irrationalis quæ possunt secundum solenniores doctores in eodem supposito vniri, quia persona diuina possit assumere creaturam irrationalem, ergo multo fortius (vt videtur) duæ creaturæ rationales, puta angelica & humana quæ sunt media inter prædicta extrema possunt vniri in eodem supposito.

1. Itẽ potissima ratio quæ assignatur qd illud nõ possit fieri, est quia assumens debet continere formaliter vel virtualiter oẽm perfectionẽ naturæ assumptibilis & suppositi proprii cuius vicem supplet, sed nullum suppositũ creaturam continet perfectionem alterius naturæ, nec suppositi nati per ipsam constitui, ergo &c. Hæc autem ratio nõ valet, ergo multo minus quæcunq; alia, cum hæc inter oẽs sit potissima. Quod autẽ non valet probatur sic: persona diuina assumptis naturam humanam sicut tenet veritas fidei, sed nõ assumptis propter aliquam dictarum causarum saltem vt terminus assumptionis, ergo &c. Minor probatur, quia persona diuina est terminus vel extremũ assumptionis ratione proprietatis particularis, & nõ ratione essentia, alioquin vna persona assumente, omnes assumere, sed proprietates personales nõ continent aliquam perfectionẽ, nec formaliter nec virtualiter, alioquin in qualibet persona diuina nõ esset omnis perfectio formæ vel virtualis, quod falsum est, ergo &c.

2. Item perfectio formalis quæ est perfectio simpliciter est semper in creatura superiore respectu inferioris, si ergo illa sufficeret tunc creatura superior posset inferiorẽ assumere, puta angelica humanã, & sic haberetur propositũ: perfectio vero virtualis reducitur ad aliquod genus causæ, sed ois causalitas diuina est cõmunis omnib; personis diuinis: qd autem est eis cõmune nõ requiritur ad terminũ vel extremũ vnionis, cum vnio possit fieri & iã facta sit, sic cum vna persona qd nõ cum omnib; ergo illa ratio quæ assignatur pro causa omnimodæ perfectionẽ essentialẽ, vel virtualem in persona assumẽte nulla est, quare nec quæcunq; alia cum illa reputetur potissima.

3. IN CONTRARIUM arguitur, quia principium actionis & terminus sibi inuicem correspondent, sed principium agens ad vnionem nature valentem constituitur proprium suppositũ cum alieno supposito nõ potest esse, nisi suppositum diuinum, ergo cum talis vnio secundum doctores terminetur ad suppositum illud nõ poterit esse nisi diuinum.

4. RESPONSIO. Dicendũ est qd inter naturas creatas natus constituitur suppositũ est magna diuersitas, est enĩ quædã quæ sibi derelicta constituit suppositũ, & tamẽ nata

est esse pars alterius nature perfectioris, alterius dico, nõ secundum speciem, sed secundum numerũ, vt in homogeneis, quælibet enim aqua per se sumpta est quoddã suppositũ aquæ, & tamẽ nata est vniri alteri per continuationem ex quibus sic cõiunctis fit vna aqua quæ se habet ad priores sicut totum ad partes. Alia est quæ sibi derelicta constituit propriũ suppositũ, nec est nata esse pars alterius nature, sicut humana natura, & natura animalium perfectiorũ: tunc ad propositũ dicendũ qd natura nata primo modo constituitur suppositum potest existere virtute nature in alieno supposito, qd nõ est alienũ secundum speciem, sed solũ secundum numerũ, nõ totaliter, sed secundũ quid (hoc est secundum partẽ) qd patet sic. Natura quæ sibi derelicta nata est constituitur propriũ suppositũ, & nihilominus nata est esse pars nature perfectioris suppositi constituentis potest subsistere in alieno supposito quoad aliquid salte quoad partẽ, sed tales sunt multe nature creatæ (videlicet corpora simplicia & oia mixta homogenea, salte humida) quare &c. Per hunc modũ ramus præcisus ab arbore sibi derelictus constituit propriũ suppositum, & tamẽ insitus alteri arbori eiusdẽ speciei efficitur vnũ cõiunitate cum ipso, & subsistit in eodẽ supposito. Dico autẽ si vniriatur arbori eiusdẽ speciei, quia si esset alterius speciei nõ efficeretur vna natura, nec vnũ suppositum, alioquin vnũ in diuiduum vel vnũ suppositũ posset esse duplici specie qd est impossibile secundum naturam.

Inf. d. 5. q. 1. num. 5.

5. De natura autẽ humana, & de qualibet alia sic perfectã qd non est nata esse pars alterius nature aliud est iudiciũ. talis enim, vt mihi videtur, ad presens & absq; præiudicio sententiæ sanioris nulla virtute potest existere in alieno supposito creato, sed solũ in diuino, qd enim illud nõ possit fieri virtute creata patet, quia generales modos esse fendi * cõsequẽtes per se totã naturam entis creati nõ potest aliqua virtus creata mutare, sed esse in se, & esse in alio sunt generales modi esse, per se cõsequẽtes totã naturã entis creati (saltem absoluti) quod solũ propriè dicitur ens, ergo nulla virtus creata potest hos modos esse mutare circa res quibus conueniunt salua eorũ natura. Natura autẽ humana & quæcunq; cõsimilis naturaliter est per se subsistens, & in proprio supposito, nec est apta nata esse perfectioris nature constituens suppositum, propter qd nulla virtute creata fieri potest qd ipsa existat in alieno supposito, nec credo qd aliquis vnquã oppositũ senserit.

* alias constituitur et.

6. Quod etiã virtute diuina nõ possit fieri qd ipsa subsistat in alieno supposito creato patet, quia suppositũ subsistentans alienam naturã habet talem & tam perfectã subsistentiam qd potest per eam terminare dependentiã illius nature, sed nullũ suppositũ creatũ potest habere talem & tam perfectã subsistentiã quæcunq; virtute, quare &c. Maior de se patet. Minor probatur: quia dependentiã supernaturalẽ nõ potest terminare nisi substantia supernaturalis, sed nullum suppositũ creatũ potest habere substantiã supernaturalẽ, quare &c. Adhuc minor huius rationis probatur sic, substantia quã habet quodlibet suppositũ creatũ, vel est ex principiis sue nature, aut ex aliquo sui peraddito, si primo modo tãc est naturalis, si secũdo modo cõtra, nihil dependens potest alteri dare substantiã, sed omne qd potest superaddi nature suppositi creati est per se dependens, quia est aliquod accidens ei inherens, ergo per nullum tale potest suppositũ creatũ habere substantiam, & hæc fuit minor, sequitur ergo conclusio.

7. Item sicut plura corpora repugnãt sibi in eodẽ loco naturaliter, ita plures nature nata constituitur propria supposita repugnãt sibi in eodẽ supposito naturaliter, sed si virtute diuina fiat qd plura corpora sint in eodem loco, eadẽ virtute potest fieri qd infinita corpora si essent essent simul in eodẽ loco, ita qd ex parte loci nulla esset repugnãtia, ergo cõsimiliter si virtute diuina potest fieri qd plures tales nature sint in eodem supposito, eadem virtute potest fieri qd & infinitæ, ita qd ex parte suppositi nulla esset repugnãtia, hoc autẽ nõ potest conuenire supposito creato, quia dependentiã infinitã, seu infinitorũ nõ potest terminare nisi substantia infinita quæ supposito creato non potest cõpetere, quare &c. Et confirmatur per dictã cõmune, quia secundũ oẽs doctores sicut persona diuina assumptis naturam humanã, ita cum ea posset quantũ est ex parte personæ assumptis infinitas assumere.

9. Ad